

Když padla chladná rosa do jetele - Werich/Voskovec/Ježek

1. ^G Když jsem byl mládenec, ^C byl jsem sám
^D pláteníkem ^G na venku.

^C
A jenom jednu chybu ^C já jsem tenkrát měl,
^D měl jsem ^G rád svou panenku.

^D Já měl ^G ji celou ^D zimu ^{G D} rád a ^{G D} léto ^{G D} necelé.

^G Já jsem ^C ji tam ^C každý ^C večer ^C v ^C náruči ^C svém ^C hřál,
^D když ^G padla ^G chladná ^G rosa ^G do ^G jetele.

2. Jednoho dne ^C přišla ^C za ^C mnou
vikýřem ^C z ^C pavlače.
Bědovala, ^C naříkala,
dala ^C se ^C do ^C pláče.
Plakala, ^C bědovala ^C moc, ^C klekla ^C u ^C postele.
A ^C já ^C jsem ^C ji ^C tam ^C v ^C náruči ^C svém ^C až ^C do ^C rána ^C hřál,
když ^C padla ^C chladná ^C rosa ^C do ^C jetele.

3. Ještě ^C jsem ^C mládenec ^C a ^C jsem ^C se ^C synem
pláteníkem ^C na ^C venku.
A ^C vždycky ^C když ^C se ^C mu ^C do ^C očí ^C podívám,
tak ^C myslím ^C na ^C tu ^C panenku.
Myslím ^C na ^C tu ^C zimu ^C tenkrát ^C a ^C léto ^C necelé.
Jak ^C jsem ^C ji ^C tam ^C v ^C náruči ^C hřál ^C aspoň ^C tisíckrát,
když ^C padla ^C chladná ^C rosa ^C do ^C jetele.